

35.
 I tyfthet han mig öfvergifvit,
 Ut glömma mit författ,
 Men ängslan har hans bane blifvit,
 Som rycket för mig sagt.

36.
 Nu skal mit lif des qval betala,
 I grottan där han låg,
 Skal jag med Edvins flugga tala,
 Lifsom jag Edwin såg.

37.
 Jag samma ödemärk wil wälja,
 Och dö på samma sätt,
 Mit usla lif mig blott skal qwälja
 Och böden bli mig lätt.

38.
 Nej aldrig hörs han henne svara
 Med öm och liflig röst,
 Än himlen Edwin tåls bewara,
 Til Angelines tröst.

39.
 Så se då öma Ålstarinna,
 Den Edwin åter här,
 Här skal du honom åter finna
 Mer öm och mera får.

40.
 Wi sku ej mer hwarannan mista
 Allt qval är nu förbi,
 Den stund som en gång blir den sista,
 Skal också Edvins bli.

Ermiten

Ballad.

Si sa,

Kostar 1 Rik. Specie.

Fahlun, 1805.

Tryckt hos Pehr Ol. Armar.

Som Eremit, och om Du byser
Någon smähet i dit bröst,
Så för mig dit där huset lyser,
Att hämta någon tröst.

Ev medan jag här i vägen söker
Och tröstlös vilse far,
Sig milda skogens långt förbräcker
Vid hvarje steg jag tar.

A nej! hörs Eremiten svara,
Ei spöke mistas där,
Och den olyckliga plågar vara
Som kommer dit för när.

Nej för behofvets barn min lybba
Än aldrig sluten var,
Min ringa spis plår nöjet lybba
Som här sin boning har.

Följ mig och glöm i qvada din mårda
Jag beta vill med dig.
En sång af balm, en tårflig föda
Mit hus tillhålls dig.

Jag aldrig morb och frig förklarar
Mot skogens fela här;
Det väsend! som mit lif bevarar,
Vig detas sköpa lär.

21.

Olycklig den af ödet drifves
 Ut pröfva deras tro,
 Ty kärlek ej på jorden triffes
 Om ej i dufwans bo.

22.

Den eld ur deras bagon strålar
 Sky den, ja, lönet sty!
 Widd dessa ord en rådnad målar
 Wår främlings bleka by.

23.

Des kinders färg sig nu förnvar,
 De ny förtjusning ge,
 Sitt de förgylta morgon svar
 Sott emot Solen le.

24.

Des flamma bröst sig ömsom böjer
 Om lifsom suckar dra,
 Och snart des blöga upsom röjer
 Att det en flicka war.

25.

Förklät, sad hon, jag eder plägar,
 Och förer eder på,
 Då jag böt rum öfvelga wägar
 Där ni nu blifven bo.

26.

Jag såfångt stulle minna bölja
 Det som min ro förklar,
 När sorg och ångest mig förfölja
 Ej tyfnad lättnad gör.

27.

En ord, som präktig löfnad förbe,
 War mig en älskas far;
 Des gods och rikdom mig tillhörde
 Som enda barnet war.

28.

28.

Att mig utur des armar winna
 All bygdens ungdom aida,
 Och ho kan wäl förfölja hinna
 Att det berdm jag fida.

29.

En talrik friar. flok sig trötte;
 Svar en mig såg blef får;
 Men alt som deras tal sig öfte,
 Blef jag alt mera twär.

30.

Bland dem, som för mig ömest brunno,
 War unga Edwin en,
 Men att des öma suckar funno
 Et hjerta hårdt som sten.

31.

Han inga gods och pengar ägde;
 Men uti dygd och wett
 Han wida wägnar öfwerwägde
 Svar yngling som jag sett.

32.

Hans dragt den äbla enfald röjde,
 Som hjertats prödnad war;
 Och ödmjukhet än mer uphöjde
 Den eld han för mig bar.

33.

Med såfångt ödgmod jag förfölte
 Att segra hwarje dag,
 Ju mera sig hans ömhet öfte
 Ju mera kall war jag.

34.

Hans hjerta rent och obefläckat
 För mina fötter låg,
 Till des det älsför länge gäckat
 Ej mer förhoppning såg.

35.